

Arrest

nr. 251 636 van 25 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 4 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 september 2020 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat W. DE MULDER, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 februari 2020 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit als vader van een Belgisch minderjarig kind.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 12 augustus 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 20.02.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, B.R. (RR: [...]).

Het verblijf van betrokkene dient echter geweigerd te worden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid (art. 43, §1, 2° - wet 15.12.1980).

Er moet namelijk vastgesteld worden dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan de volgende feiten:

Op 19.02.2010 werd betrokkene veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, tot een correctionele gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar voor 4 maanden ten gevolge van een inbreuk op de wetgeving betreffende het verhandelen van verdovende middelen. Betrokkene werd betrapt op de parking van Utopolis te Turnhout en in zijn bezit werd cocaïne aangetroffen. Bovendien werd er vastgesteld dat er cocaïne gedeald werd. De constitutieve elementen werden bewezen bevonden en betrokkene werd plichtig bevonden (cfr. vonnis in dossier).

Op 27.01.2016 werd betrokkene veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, tot een correctionele gevangenisstraf van 2 jaar ten gevolge van een inbreuk op de wetgeving betreffende het verhandelen van verdovende middelen en waarbij betrokkene zich in de staat van wettelijke herhaling bevond. Betrokkene werd, tijdens een controle van een voertuig door de politie, aangetroffen in een voertuig waar aan boord sommen cash geld, cannabis en verschillende GSM's werden teruggevonden. Nader onderzoek van de contacten van de GSM's leidde tot de identificatie van betrokkene als dealer van cocaïne. Bijgevolg werd betrokkene veroordeeld voor de handel en het bezit van cocaïne (cfr. vonnis in dossier).

Op 10.06.2016 werd betrokkene veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, tot een correctionele gevangenisstraf van 12 maanden ten gevolge van opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht dewelke ziekte of ongeschiktheid tot gevolg hadden. Betrokkene ontkent geenszins zijn betrokkenheid bij de vechtpartij, waardoor hij door de rechter veroordeeld werd voor de ten laste gelegde feiten en waarbij hij zich bevindt in staat van wettelijke herhaling (cfr. vonnis in dossier).

Wegens het voortdurend karakter van dit gedrag, de aard van de feiten, de herhalingen over verscheidene jaren, het ontbreken van de wil zich te beteren tijdens zijn hele verblijf in België, is het redelijk te oordelen dat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is. Er wordt immers opgemerkt dat de "georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten."

"Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan".

Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)).

Bovendien wordt deze beoordeling versterkt door de informatie uit het vonnis van 27.01.2016 (cf. supra), waarin specifiek aangehaald wordt dat betrokkene duidelijk geen lering getrokken heeft uit deze [voorgaande] veroordeling waarbij hem via de gunst van het gedeeltelijk uitstel de kans werd geboden aan te tonen dat hij voortaan zijn verantwoordelijkheid zou nemen door zich te onthouden van nieuwe inbreuken op de drugwetgeving. Betrokkene ging in beroep tegen dit vonnis. Het arrest dat werd geveld door het Hof van Beroep is nog niet in ons bezit, echter werd betrokkene wel degelijk opnieuw veroordeeld, wat maakt dat de feiten wel opnieuw als bewezen geacht werden en als voldoende ernstig werden beschouwd, waardoor de actualiteit en ernst wel degelijk voldoende blijkt.

Uit het nazicht van het ANG bovendien blijkt dat betrokkene sindsdien terug nóg drie keer met politiediensten in contact is gekomen: zo blijkt er twee maal in 2019 een PV te zijn opgesteld met kwalificatie drugs/bezit, en één maal in 2018 met kwalificatie ontvluchting van gevangenen. Het is niet duidelijk wat de desbetreffende onderzoeken inhouden/hebben ingehouden, en welk aandeel betrokkene desgevallend uitmaakt/uitmaakte in de afgespeelde feiten. Toch houdt de vermelding van nieuwe PV's in het ANG op naam van betrokkene voor inbreuken die zich bovendien opnieuw in de zelfde sfeer bevinden, wel een indicatie in dat hij zijn strafrechtelijk verleden na de voormelde veroordelingen nog steeds niet de rug toekeerde. Hij trekt duidelijk geen lering uit de straffen die hem zijn opgelegd.

In het verzoekschrift tot vernietiging dd. 25.10.2017 stelde betrokkene raadsman dat betrokkene veroordeeld werd terwijl hij een jonge twintiger was, toen hij nog geen gezin had en toen hij nog geen vader was. Volgens hem betroffen het veroordelingen "uit een vorig leven en duiden ze hoegenaamd niet op een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde." Verder stelde hij dat betrokkene "bovendien zijn leven intussen reeds lange tijd volledig op de rails heeft en als hoofdverdiener van het gezin zijn vaderrol met grote verantwoordelijkheid draagt." Evenwel dient opgemerkt te worden dat uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene elektronisch toezicht toegekend kreeg als strafuitvoeringsmodaliteit. Ondanks het gegeven dat door betrokkene raadsman gesteld werd dat betrokkene zijn leven op de rails heeft, diende betrokkene in de periode van 26.07.2017 tot 10.04.2018 tot 2 keer toe geseind te worden door de daartoe bevoegde dienst en opgespoord te worden door de politie, omdat hij niet aan te treffen was op het moment van de afspraak met het VCET voor de activering van het toezichtsmateriaal. Het ontvluchten van strafuitvoering geeft op geen enkele wijze blijk van enige verantwoordelijkheidszin of schuld bewustheid. Wel integendeel, het lijkt eerder op een ontlopen van de gevolgen van betrokkene's gedrag dan op het opnemen van zijn verantwoordelijkheid. Dat de strafuitvoering, na een prioritaire activatie wegens zijn vluchtgedrag, vervolgens wel een goed einde kende, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Betrokkene legde zich klaarblijkelijk pas neer bij zijn straf op het moment dat hij geen kant meer op kon.

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ertoe verplicht een evenwicht te vinden tussen het privé-leven en het familieleven van betrokkene en de bescherming van het algemeen belang, dient er vastgesteld te worden dat betrokkene sinds 04.05.2016 wettelijk samenwoont met mevrouw B.S. (RR: [...]) van Belgische nationaliteit en zij sinds 13.05.2017 een gezamenlijk kind hebben, in casu referentiepersoon. Zij zijn eveneens al sinds jaar en dag op het zelfde adres gedomicilieerd. Evenwel betekent dit niet dat zij een relatie hebben Immers, uit het hoorrecht dd. 09.08.2019 blijkt dat betrokkene en mevr. B. hun relatie hebben stopgezet. Hij verklaart zelf immers geen duurzame relatie meer te hebben in België.

Voor zover het koppel zich heeft verzoend en niet gewoon samen onder één dak wonen: het feit dat hij hier in België samenwoont met partner en kind, kan niet zwaarder wegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Er dient daarenboven vastgesteld te worden dat het stichten van een gezin klaarblijkelijk geen kentering in betrokkene's gedrag heeft kunnen teweegbrengen, (cfr PV's die blijken uit het ANG). Betrokkene's kind is geboren in 2017. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België klaarblijkelijk alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden.

Het stichten van een gezin doet geen afbreuk aan het gegeven dat betrokkene zware feiten heeft gepleegd en er sprake is van recidive. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk

is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

In deze dient tevens opgemerkt te worden dat het gezinsleven in het buitenland eveneens kan voortgezet worden. Dit doordat de bedreiging van de openbare orde voortvloeit uit het persoonlijk gedrag van betrokkene. Het arrest van het Hof van Justitie (cf. supra) stelt namelijk expliciet dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaat. Hierbij moet er vastgesteld worden dat de belangen van de veiligheid van de staat en de openbare orde zwaarder doorwegen dan zijn familiale en persoonlijke belangen en de belangen van de zijnen.

Niettegenstaande betrokkene inderdaad al enige tijd in België verblijft en hij hier een minderjarig kind heeft met Belgische nationaliteit, dan nog blijken uit het dossier alvast geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat mevr. B. en/of het kind niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene is immers Nederlander, zijn kind en mevr. B. spreken dus dezelfde taal, het kind kan indien er gekozen wordt om betrokkene te volgen, haar onderwijs aldaar verderzetten, en zij kunnen allen de nodige medische verzorging e.d.m. genieten. Het leven in Nederland verschilt immers niet zo danig veel als dat in België. Voor zover deze mensen dit willen kunnen ze er evengoed voor kiezen dat mevr. B. en het kind verder in België verblijven en mijnheer zijn vaderschap uitoefent op afstand, gebruik makend van moderne communicatiemiddelen, en desgevallend regelmatige bezoeken in te plannen dat de moeder met het kind op bezoek komt bij meneer en/of omgekeerd. De schending van artikel 8 EVRM kan verder ook niet worden aangenomen. Zowel betrokkene als mevr. B., voor zover zij wel degelijk nog een duurzame relatie zouden onderhouden, wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht geweigerd dient te worden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Krachtens artikel 43, § 2 (wet van 15.12.1980), houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zo is de duur van zijn verblijf in België niet van die aard dat deze hem elke binding met zijn land van oorsprong, waar hij bovendien tussen 18.05.2016 en 21.03.2017 en vanaf mei 2018, met name vanaf de terugleiding naar de grens, tot aan zijn opsluiting op 04.08.2019 nog gewoon heeft, doet verliezen. Overigens toont geen enkel element in het dossier aan dat zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins situatie in het Rijk een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor de betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden gevolg te geven aan deze beslissing. Voor wat de economische integratie betreft dient vastgesteld te worden dat betrokkene tussen 12.03.2018 en 17.01.2020 niet tewerkgesteld was in België. Als betrokkene daadwerkelijk de hoofdverdiener van het gezin uitmaakt zoals voorgehouden door betrokkenes raadsman, dient geconcludeerd te worden dat betrokkene elders (mogelijks in Nederland?) aan het werk was, of - gelet op de recente PV's - dat hij mogelijks niet via reguliere weg inkomsten verwierf. In elk geval kan worden aangenomen dat de eventuele economische belangen niet van die aard zijn dat ze een hinderpaal kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing.

Wat zijn sociale en culturele integratie betreft, toont zijn hierboven beschreven gedrag voldoende aan dat hij geen enkele wil heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. [...]"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvanke-lijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, wegens gebrek aan een voldoende duidelijk omschreven middel. Hoewel kan worden vastgesteld dat het verzoekschrift niet uitdrukkelijk melding maakt van een geschonden geachte bepaling of beginsel, dient de Raad op te merken dat het verzoekschrift wel gewag maakt van een gezinsleven dat op de helling komt te staan door de bestreden beslissing. Er kan dan ook worden aangenomen dat in een enig middel een schending wordt aangevoerd van artikel 8 van het EVRM.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker verstrekt volgende toelichting in zijn synthesememorie:

“[...] 2. Dat verzoeker een bedreiging zou zijn voor de openbare orde en dat die bedreiging nog steeds actueel zou zijn, is niet uit de stukken af te leiden, wel integendeel.

De laatste strafrechtelijke veroordeling dateert intussen van 10.06.16, hetzij meer dan vier jaar geleden, de feiten nog van eerdere datum; sedertdien zijn geen nieuwe vervolgingen, laat staan veroordelingen lastens verzoeker tussengekomen.

De enkele vermelding van PV's in het ANG is geenszins te kwalificeren als een strafrechtelijke vervolging en het feit dat er geen strafrechtelijke vervolging is uit voortgekomen geeft juist aan dat twijfels bestaan nopens verzoeker's betrokkenheid.

Door deze PV's toch te weerhouden als bewijs van zijn potentiële bedreiging voor de openbare orde, wordt hieraan een bewijswaarde gehecht die daaruit niet kan/mag worden afgeleid; het schendt bovendien het strafrechtelijk beginsel dat het vermoeden van onschuld daar stelt.

Vermelde PV's worden tevens gebruikt om te argumenteren dat het stichten van een gezin verzoeker niet kon inspireren om zijn gedrag te doen kenteren.

Weerom wordt uit deze PV's bewijs geput dat hieruit niet te putten valt. Dit is des te schrijnender nu in de bestreden beslissing wordt toegegeven “Het is niet duidelijk wat de desbetreffende onderzoeken inhouden/hebben ingehouden, en welk aandeel betrokkene desgevallend uitmaakt/uitmaakte in de afgespeelde feiten.

Zijn strafrechtelijke veroordelingen uit het verleden houden geenszins het bewijs in dat de bedreiging van de openbare orde nog actueel zou zijn; dit wordt tegengesproken door de afwezigheid van recente vervolgingen en/of veroordelingen.

3. Dat verzoeker geen blijkt geeft van enige verantwoordelijkheidszin, wordt tegengesproken door zijn actuele situatie.

Ook al kende het gezin een moeilijke start, die stabiliteit is er intussen toch gekomen, zowel op vlak van tewerkstelling als op familiaal vlak.

3.1. Verzoeker vormt reeds sedert sept. 2019 een stabiele samen woonst met de genaamde S.B. thans op het adres te Turnhout, [...]. Uit deze relatie is een kind geboren, B.R.

S.B. heeft nog een tweede kind uit een eerdere relatie, T.J., waarvan zij met uitsluiting van de vader als enige ouder de zorg draagt.

Verzoeker fungeert de facto als stiefvader voor J..

3.2. Verzoeker is reed geruime tijd ononderbroken werkzaam in de bouw via interimcontracten (zie bijlage 1, de loonstroken van het lopende jaar 2020). Deze tewerkstelling heeft finaal geresulteerd in een vaste arbeidsovereenkomst die is ingegaan op 01.10.2020 (stuk 4).

S.B. is eveneens werkzaam te Turnhout en heeft een vast contract bij slagerij S. te Turnhout.

De oudste dochter loopt school te Turnhout.

3.3. De bestreden beslissing laat uitschijnen dat het gezinsleven net zo goed in Nederland kan worden verdergezet, ten onrechte.

De economische belangen van het gezin situeren zich in Turnhout, het oudste kind loopt er school, de familiebanden van S.B. bevinden zich in Turnhout.

Zij heeft er de steun van haar moeder en stiefvader (D.J.) die het gezin ook op het terrein steun en bijstand verlenen.

Verzoeker heeft in Nederland niet dezelfde mogelijkheden; zijn beide ouders zijn er overleden en zijn zuster S. woont in Deurne bij Antwerpen.

Het zou weldegelijk een schending zijn van art. 8 EVRM nu de bestreden beslissing enkel kan worden ingegeven door oudere strafrechtelijke veroordelingen en zonder rekening te houden met de hoger geschetste kentering en actuele woon- en werksituatie van verzoeker.

De bestreden beslissing is hierin ook vaag, nu ze laat uitschijnen dat er onduidelijkheid is omtrent een duurzame relatie, terwijl die er weldegelijk is.

4. Ten overvloede wordt gesteld: S.B. staat onder bewind bij beschikking van de Vrederechter te Turnhout dd. 10.12.09 en ondergetekende werd aangesteld als haar bewindvoerder (zie bijlage 2).

Ondergetekende begeleidt S.B. reeds meer dan 10 jaar en volgt haar economische activiteiten op.

Eens zij een gezin begint te vormen heeft dit noodzakelijk financiële gevolgen die al even noodzakelijk in het beheer dienen te worden betrokken.

Met de wetenschap dat zij een gezin vormde en er een tweede inkomen bijkwam, werd een nieuwe huurwoning gehuurd met ingang van 01.09.19 aan een maandelijkse huurprijs van 800,00 EUR. Dit was ook noodzakelijk om de kinderen een degelijke huisvesting te verschaffen.

Verzoeker brengt maandelijks 600,00 EUR in het beheardossier in ter financiering van de woonkosten die al evenzeer vanuit het beheardossier worden betaald. De maandelijkse stortingen verlopen via de stiefvader van S.B. (D.J.) die daartoe de inkomsten van verzoeker optrekt en beheert (zie bijlage 3).

Er bestaat daartoe een nauwe samenwerking met de moeder en stiefvader van S.B., die zoals hoger gezegd het gezin op het terrein opvolgen en begeleiden.

Dit vormt het sociale netwerk rond het gezin B.-B..

S.B. heeft hulp en bijstand nodig en dat was ook de reden waarom de Vrederechter een bewindvoering installeerde.

Dit alles komt op de helling te staan ingeval het gezin het land moet verlaten of zelfs, zoals de bestreden beslissing doet uitschijnen, enkel verzoeker het land moet verlaten.

6. Op de vordering van verweerder.

6.1. Ten onrechte laat verweerder gelden dat het verzoek onontvankelijk zou zijn omdat het middel onvoldoende nauwkeurig zou zijn omschreven.

Verzoeker vecht de bestreden beslissing aan omdat niet voldaan is aan de voorwaarde dat zijn verblijf een bedreiging zou zijn van de openbare orde en nationale veiligheid (art. 43, §2, 2° - wet 15.12.1980).

En dat dit bewijs afgeleid wordt uit bewijselementen waaruit dat bewijs niet kan worden geput (PV's in het ANG).

Bijkomend wordt zijn actuele werk- en leefsituatie toegelicht die haaks staan op het beweerdde in de bestreden beslissing dat verzoeker geen duurzame relatie zou hebben met de gen. S.B.

Hieruit blijkt tevens dat van een potentieel gevaar voor de openbare veiligheid niet langer sprake kan zijn.

Verzoeker geeft integendeel blijk van verantwoordelijkheidszin, neemt zijn verantwoordelijkheid weldegelijk op door duurzaam te werken en zijn rol naar zijn 'stiefdochter' en dochter waar te maken.

Aldus maakt de weigeringsbeslissing een schending uit van art. 8 EVRM.

5.2. Om dezelfde redenen kon de gemachtigde van de Staatssecretaris niet in redelijkheid komen tot de door hem gedane vaststelling. [...]"

4.2. In casu werd verzoekers aanvraag tot de afgifte van een verblijfskaart als vader van een Belgisch minderjarig kind op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet geweigerd om redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

4.3. Verzoeker formuleert onder punt 3 van zijn synthesememorie een uitgebreide uiteenzetting waarmee hij ingaat op het motief in de bestreden beslissing dat hij een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. De Raad dient echter vast te stellen dat van deze argumentatie geen spoor is terug te vinden in het verzoekschrift. Een middel moet in het inleidend verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas later aan het licht komt. Er blijkt niet dat verzoekers argumentatie, waarbij wordt ingegaan op het motief in de bestreden beslissing aangaande de actuele bedreiging voor de openbare orde, slechts voor het eerst in het stadium van het indienen van de synthesememorie kon worden ontwikkeld. De Raad vermag er dan ook geen acht op te slaan.

4.4. De motieven inzake verzoekers actuele bedreiging voor de openbare orde blijven dan ook overeind.

4.5. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid ingegaan op verzoekers gezinsleven. Zo kan worden gelezen als volgt:

“Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ertoe verplicht een evenwicht te vinden tussen het privé-leven en het familieleven van betrokkene en de bescherming van het algemeen belang, dient er vastgesteld te worden dat betrokkene sinds 04.05.2016 wettelijk samenwoont met mevrouw B.S. (RR: [...]) van Belgische nationaliteit en zij sinds 13.05.2017 een gezamenlijk kind hebben, in casu referentiepersoon. Zij zijn eveneens al sinds jaar en dag op het zelfde adres gedomicilieerd. Evenwel betekent dit niet dat zij een relatie hebben Immers, uit het hoorrecht dd. 09.08.2019 blijkt dat betrokkene en mevr. B. hun relatie hebben stopgezet. Hij verklaart zelf immers geen duurzame relatie meer te hebben in België.

Voor zover het koppel zich heeft verzoend en niet gewoon samen onder één dak wonen: het feit dat hij hier in België samenwoont met partner en kind, kan niet zwaarder wegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Er dient daarenboven vastgesteld te worden dat het stichten van een gezin klaarblijkelijk geen kentering in betrokkenes gedrag heeft kunnen teweegbrengen, (cfr PV's die blijken uit het ANG). Betrokkenes kind is geboren in 2017. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België klaarblijkelijk alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden.

Het stichten van een gezin doet geen afbreuk aan het gegeven dat betrokkene zware feiten heeft gepleegd en er sprake is van recidive. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

In deze dient tevens opgemerkt te worden dat het gezinsleven in het buitenland eveneens kan voortgezet worden. Dit doordat de bedreiging van de openbare orde voortvloeit uit het persoonlijk gedrag van betrokkene. Het arrest van het Hof van Justitie (cf. supra) stelt namelijk expliciet dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaat. Hierbij moet er vastgesteld worden dat de belangen van de veiligheid van de staat en de openbare orde zwaarder doorwegen dan zijn familiale en persoonlijke belangen en de belangen van de zijnen.

Niettegenstaande betrokkene inderdaad al enige tijd in België verblijft en hij hier een minderjarig kind heeft met Belgische nationaliteit, dan nog blijken uit het dossier alvast geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat mevr. B. en/of het kind niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene is immers Nederlander, zijn kind en mevr. B. spreken dus dezelfde taal, het kind kan indien er gekozen wordt om betrokkene te volgen, haar onderwijs aldaar verderzetten, en zij kunnen allen de nodige medische verzorging e.d.m. genieten. Het leven in Nederland verschilt immers niet zo danig veel als dat in België. Voor zover deze mensen dit willen kunnen ze er evengoed voor kiezen dat mevr. B. en het kind verder in België verblijven en mijnheer zijn vaderschap uitoefent op afstand, gebruik makend van moderne communicatiemiddelen, en desgevallend regelmatige bezoeken in te plannen dat de moeder met het kind op bezoek komt bij meneer en/of omgekeerd. De schending van artikel 8 EVRM kan verder ook niet worden aangenomen. Zowel

betrokkene als mevr. B., voor zover zij wel degelijk nog een duurzame relatie zouden onderhouden, wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”

4.6. Wat betreft het gezinsleven van verzoeker met zijn partner S.B., blijkt uit het laatste verslag betreffende het hoorrecht van 9 augustus 2019 dat zich in het administratief dossier bevindt dat verzoeker uitdrukkelijk heeft verklaard geen duurzame relatie te hebben in België, waarbij hij aangaf dat zijn minderjarig kind op een welbepaald adres verbleef, dat blijkens het administratief dossier het adres is van S.B.. Dit biedt dan ook grondslag voor verweerders vaststelling in de bestreden beslissing dat de relatie met S.B. werd stopgezet. Verzoeker doet in zijn verzoekschrift niet meer dan poneren dat er wel degelijk sprake is van een duurzame relatie, doch dit is niet meer dan een bloot betoog. Verweerder heeft zich alleszins niet beperkt tot de vaststelling dat de relatie werd stopgezet. Hij heeft blijkens de bestreden beslissing tevens rekening gehouden met de hypothese dat verzoeker en zijn partner S.B. zich hebben verzoend en wel degelijk een relatie onderhouden. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat ze rekening houdt met een gezinsleven tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind. Verzoeker maakt thans gewag van een kind waarvan hij naar eigen zeggen de facto stiefvader is, maar hij heeft hiervan geen gewag gemaakt blijkens het laatste verslag van betreffende het hoorrecht van 9 augustus 2019.

4.7. In de bestreden beslissing worden twee mogelijkheden naar voor geschoven voor wat betreft het verderzetten van het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner en hun kind B.R.:

- ofwel volgen verzoekers partner en kind hem vrijwillig naar Nederland, dat zijn land van herkomst is, of naar elders. Hierbij wordt aangegeven dat in Nederland dezelfde taal wordt gesproken, dat het kind aldaar verder onderwijs kan volgen en dat zij aldaar de nodige medische verzorging, e.d. genieten. Er wordt gesteld dat het leven in Nederland niet zodanig veel verschilt van dat in België (a);

- ofwel keert verzoeker terug naar Nederland en verblijven zijn partner en kind verder in België. Het gezinsleven kan verder worden gezet op afstand, met gebruik van moderne communicatiemiddelen, waarbij regelmatige bezoeken kunnen worden gepland (b).

4.8. Verzoeker benadrukt dat de voornaamste belangen van het gezin zich situeren in België en betoogt dat in de bestreden beslissing derhalve ten onrechte wordt voorgehouden als zou het gezinsleven net zo goed in Nederland kunnen worden verdergezet. Hij benadrukt dat het kind van zijn partner alhier school loopt, dat zowel hijzelf als zijn partner alhier zijn tewerkgesteld en dat hun familiale belangen alhier zijn gelegen. Tevens benadrukt hij dat zijn partner alhier onder bewindvoering staat. De Raad merkt op dat verzoeker met dit betoog echter nog niet aantoonde dat het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven in Nederland verder te zetten. Dat heden de voornaamste belangen van het gezin in België zijn gelegen, maakt niet dat het onmogelijk zou zijn om een leven uit te bouwen in Nederland. Verzoeker brengt geen enkele concrete hinderpaal aan die hen zou verhinderen een gezinsleven uit te bouwen in Nederland. Verzoeker toont niet aan waarom hij en zijn partner geen tewerkstelling zouden kunnen vinden in Nederland, noch waarom zijn kind (en desgevallend “stiefkind”) niet aldaar naar school zouden kunnen gaan. Evenmin toont verzoeker aan dat het regime van bewindvoering over zijn partner – waarbij de Raad aan de hand van het vonnis van het vredegerecht van Turnhout van 10 december 2019 vaststelt dat een advocaat als voorlopig bewindvoerder werd aangesteld en dus geen familie van zijn partner noch verzoeker zelf – zou verhinderen dat zij verhuist naar Nederland, dat een buurland is van België. Verzoeker toont niet aan dat de samenwerking tussen zijn partner, haar bewindvoerder en haar familie – die het gezin zouden opvolgen en begeleiden – niet meer kan doorgaan door een verhuis naar Nederland. Louter poneren dat dit alles op de helling komt te staan volstaat niet.

4.9. Voorts moet worden vastgesteld dat verzoeker de overweging in de bestreden beslissing dat hij kan terugkeren naar Nederland en zijn partner en kind verder hier blijven (4.7.b), volledig onbesproken laat. Verzoeker werd geen inreisverbod opgelegd. Hij kan dus vrijelijk vanuit Nederland heen en weer reizen naar België met inachtneming van het gestelde in artikel 6 van de Vreemdelingenwet en in de periode dat hij in Nederland moet blijven, kan zijn partner en kind/“stiefkind” naar Nederland komen. Voorts zijn er nog de moderne communicatiemiddelen die toelaten om een voorgehouden gezinsleven vanop afstand te onderhouden. Hierbij kan andermaal worden gewezen op het gegeven dat Nederland een buurland is van België. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn maandelijkse bijdragen in het beheerdossier – en aangeeft dat dit, bij een vertrek naar Nederland, op de helling komt te staan – wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker verwijst naar betalingen verricht door zijn “stiefvader”, in zijn naam. Losstaand van de vaststelling dat de betalingen niet uitgaan van verzoeker zelf, dat niet kan wor-

den nagegaan of deze gelden daadwerkelijk afkomstig zijn van verzoeker en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat D.J. die de betalingen verricht de stiefvader zou zijn van verzoekers partner, toont verzoeker niet aan dat het niet mogelijk zou zijn om deze financiële ondersteuning verder te zetten vanuit Nederland. Verzoeker verwijst ten slotte nog naar een zus die in België zou verblijven en stelt dat hij in Nederland *“niet dezelfde mogelijkheden”* heeft, waarbij hij erop wijst dat zijn beide ouders zijn overleden. Verzoeker is een volwassen man van 31 jaar die kan worden geacht zonder zijn ouders in Nederland te kunnen vertoeven. Hij toont niet aan dat voor zover zijn zus daadwerkelijk in België verblijft, er sprake is van bijzondere banden van afhankelijkheid met haar. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt immers dat de relatie tussen meerderjarige broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

4.10. Wat er ook van zij, uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekers persoonlijke (economische) belangen en dus zijn privéleven alsook zijn gezinsbelangen, ondergeschikt worden geacht aan de belangen van de Belgische Staat die bestaan uit het vrijwaren van de openbare orde. De motieven inzake verzoekers actuele bedreiging voor de openbare orde blijven zoals gezegd overeind en verzoeker brengt niets aan waaruit blijkt dat deze afweging geen blijk geeft van een fair balance zoals artikel 8 van het EVRM vereist.

4.11. Wat betreft de passage in de synthesememorie dat *“het zou weldegelijk een schending zijn van art. 8 EVRM nu de bestreden beslissing enkel kan worden (sic) ingegeven door oudere strafrechtelijke veroordelingen (...)”*, betreft dit opnieuw een ongeoorloofde uitbreiding van de argumentatie in het verzoekschrift. De Raad gaat er dan ook niet op in.

4.12. De Raad merkt ten slotte op dat de bestreden beslissing niet vergezeld gaat van een verwijderingsmaatregel, zodat deze beslissing op zich er niet toe strekt een scheiding te veroorzaken tussen verzoeker en zijn partner en zijn kind alsook het kind waarvan hij voorhoudt dat hij er de facto voor optreedt als stiefvader.

4.13. Verder brengt verzoeker de overwegingen in de bestreden beslissing aangaande de overige persoonlijke omstandigheden, waarmee verweerder overeenkomstig artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden, evenmin aan het wankelen. Zo gaat verzoeker niet concreet in op volgende overwegingen:

Zo is de duur van zijn verblijf in België niet van die aard dat deze hem elke binding met zijn land van oorsprong, waar hij bovendien tussen 18.05.2016 en 21.03.2017 en vanaf mei 2018, met name vanaf de terugleiding naar de grens, tot aan zijn opsluiting op 04.08.2019 nog gewoon heeft, doet verliezen. Overigens toont geen enkel element in het dossier aan dat zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, (...) een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor de betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden gevolg te geven aan deze beslissing. Voor wat de economische integratie betreft dient vastgesteld te worden dat betrokkene tussen 12.03.2018 en 17.01.2020 niet tewerkgesteld was in België. Als betrokkene daadwerkelijk de hoofdverdiener van het gezin uitmaakt zoals voorgehouden door betrokkenes raadsman, dient geconcludeerd te worden dat betrokkene elders (mogelijks in Nederland?) aan het werk was, of - gelet op de recente PV's - dat hij mogelijks niet via reguliere weg inkomsten verwierf. In elk geval kan worden aangenomen dat de eventuele economische belangen niet van die aard zijn dat ze een hinderpaal kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Wat zijn sociale en culturele integratie betreft, toont zijn hierboven beschreven gedrag voldoende aan dat hij geen enkele wil heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren.”

4.14. Door louter te benadrukken dat hij alhier het centrum van zijn belangen heeft en dat hij sinds 2020 werd tewerkgesteld, eerst middels interimcontracten en later via een vast contract, toont verzoeker niet aan dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat er geen sprake is van een zodanige economische verankering dat deze een hinderpaal vormt voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist niet dat hij tussen maart 2018 en januari 2020 niet was tewerkgesteld. De Raad ziet hierbij niet in op welke wijze de recente tewerkstelling, zoals deze blijkt uit de door verzoeker gevoegde stukken, alsnog blijk zou geven van een verregaande economische integratie in België. De Raad wijst erop dat uit het gevoegde arbeidscontract blijkt dat het gaat om een contract van bepaalde duur dat ingaat op 14 september 2020 en eindigt op 13 maart 2021. Alleszins betreft dit een element van na de bestreden beslissing waarmee geen rekening kan worden gehouden.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA